

LIEFDES...

Vijf koppels. Ze zijn net samen, al tien jaar een koppel of zelfs meer dan zestig jaar getrouwd. Ze vertellen het verhaal van hun liefde en gaan op zoek naar de succesformule achter dat o zo moeilijke L-woord. Door Klaar Wauters en Lieve Van de Velde, foto's Doreen Dierckx

...TROUWEN IN LAS VEGAS

HILDE (42) EN AXEL (45) 10 JAAR GETROUWD

Hilde: 'Axel dook af en toe op in mijn leven. Ik zag hem weleens op een feestje of in de winkel waar ik toen nog werkte, maar ik merkte hem niet echt op.'

Axel: 'Terwijl zij na elke ontmoeting iets langer door mijn hoofd bleef spoken.'

Hilde: 'Zo'n twee jaar later zag ik hem op café. Ik had die avond toevallig twee dates en probeerde ze allebei wat aandacht te geven, maar eigenlijk was het Axel die mijn hart sneller deed slaan. "Euh, ik ga nu nog even met mijnheer A babbelen, daarna met mijnheer B, en dan kom ik terug naar jou", grapte ik al fladderend tussen de drie mannen. Maar ondertussen dacht ik: ik heb het hier mooi verpest.'

Axel: 'Ik dacht: geweldig! Ik hou wel van wat spanning, en de humor en de eerlijkheid waarmee ze met de situatie omging, fascineerden me.'

Hilde: 'Uiteindelijk ging ik dus met de derde heen. Enfin, Axel hield nog anderhalve maand de boot af. Hij kwam vaak langs — op z'n Vespa, dat geluid is voor mij nog altijd pure romantiek — maar bleef dan amper een halfuurtje en liet me verward achter. Nu weet ik het: Axel is ietwat onbereikbaar, hij laat weinig mensen toe. Hij zag me zitten, maar hij had ook tijd nodig. Het klinkt melig, maar ik voel me echt bevoorrecht dat ik de lieve, warme Axel mag kennen achter die koele façade.'

Axel: 'Hilde is chaotisch en onvoorspelbaar, maar ik ken de handleiding ondertussen al. Ik hoef geen perfect plaatje met een uitgestippeld plan, dat vind ik veel te saai.'

Hilde: 'Eigenlijk verrast Axel me nog elke dag. Er zitten zo veel schuifjes in hem. Af en toe gaat er weer eentje open waarvan ik de inhoud nog niet kende. Dat is niet altijd positief, maar absoluut intrigerend. Trouwens: Axel heeft de unieke gave om me het gevoel te geven dat ik mijn zin krijg, maar eigenlijk heeft hij de touwtjes in handen. Hij is *king of the jungle!*'

Axel: 'We zijn allebei verzot op de glamour van de jaren zeventig. Zo'n huwelijk in de sfeer van de film *Casino*, dat wilden we. Toen Hilde net zwanger was, trokken we naar Las Vegas, waar die Scorsese-glamour natuurlijk ver te zoeken bleek. Uiteindelijk trouwden we in een piepklein kapelletje waar je kon kiezen: valse of echte bloemen, cava of champagne. Dat was perfect, meer hadden we niet nodig.'

Hilde: 'Geënceneerde romantiek is niet aan mij besteed, Valentijn dus ook niet, en toeters en bellen nog veel minder.'

Axel: 'Hilde en een diner bij kaarslicht, dat gaat gewoon niet samen. Uitbundig als ze is, staat haar haar binnen de minuut in de fik.'

Hilde: 'We zijn allebei niet bepaald cupido's. Axel vroeg me atypisch ten huwelijk met een paar handboeien.'

Axel: 'En ik gooide het sleuteltje weg.'

Hilde: 'Onlangs kreeg ik een armbandje met de inscriptie *Et si tu n'existais pas* cadeau. Dat nummer van Joe Dassin beschrijft wat hij voor me voelt. Je gevoel volgen, daar draait het toch om?'

Hilde en Axel hebben een dochter, Dolly (9).

...VOORAL NIET OP ELKAAR LIJKEN

ANGELE (83) EN RENE (87) 65 JAAR SAMEN

Angele: 'Ik was negentien toen we trouwden, zelfs in die tijd was dat nog vrij jong. Het gebeurde allemaal een beetje impulsief. Ik zag hem voor het eerst op de kermis in Mechelen, waar ik samen met mijn nichtje was. We hadden onze mooiste kleren aan, ik een pelsje en zelfs een hoed, een grote witte. Op een bepaald moment hoorde ik iemand iets zeggen, en toen ik omkeek, zag ik René. Daar stond hij, samen met een paar vrienden.'

René: 'Het eerste wat ik zag, was die hoed. Fascinerend, vond ik.'

Angele: 'We hebben elkaar daar niet echt heel goed leren kennen, maar het was een mooi begin. We zaten toen midden in de oorlog, en hij werd kort daarna uitgestuurd naar Oostenrijk.'

René: 'Pas toen ik zes maanden later terugkwam, hadden we opnieuw contact, en toen was het *koelenbak*. In 1946, kort na de oorlog, zijn we dan getrouwd. Vijfenzestig jaar intussen, inderdaad. Vind je dat lang?'

Angele: 'Het voelt niet echt aan als heel lang, maar ik weet dat het dat wel is. Er gebeurt ook zo veel in die jaren. Mooie dingen, zoals de geboorte van onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, maar ook dramatische dingen. Zo is een van onze kinderen, onze zoon, onverwachts overleden aan een hartstilstand. Hij was amper 48. Dat was het grote drama van ons leven samen. Maar daar sukkel je met z'n tweeën ook weer door, de ene trekt de andere dan telkens weer wat omhoog.'

René: 'Een geheim recept voor ons lange en gelukkige leven samen hebben we niet. Ons grote geluk is, denk ik, dat we een totaal verschillend karakter hebben. Stel je voor dat we allebei hetzelfde waren, dat zou ik niet willen. Nu zijn we verplicht om ons de hele tijd aan elkaar aan te passen, en zo groei je heel sterk naar elkaar toe. Ik zie haar nu nog veel liever dan vroeger.'

Angele: 'Het geheim van de liefde is geen geheim. Begrip, verdraagzaamheid en goed kunnen relativeren.'

René: 'We kunnen elkaar een goeie bolwassing geven, maar ook vergeven. Zonder wraakgevoelens of verbittering. Honderd procent perfectie, dat bestaat niet, je moet samen een team vormen.'

Angele: 'In alles wat je doet.'

René: 'Hier ligt een boekje op tafel, met citaten over de liefde. Er staat iets in van Fay Weldon, een pure waarheid. "Het fantastische instituut dat het huwelijk is, is opgebouwd uit honderden kleine vriendelijkheden, duizenden kleine ingehouden opmerkingen, tienduizenden kleine daden van goede wil."

Angele: 'Ik denk dat mensen vandaag sneller uit elkaar gaan omdat de wereld en het leven zo veel sneller geworden zijn. Vroeger had je als vrouw ook geen keus, je had geen eigen inkomen, dus bleef je langer bij elkaar en probeerde je er toch iets van te maken.'

René: 'Het belangrijkste voor mij is dat zij me tot rust brengt. Dat is altijd zo geweest. Ze is gewoon de ideale vrouw voor mij. Ik heb me al vaak afgevraagd hoe het komt dat ik net haar ontmoet heb. Soms denk ik dat het voorbestemd was.'

...SAMEN BLIJVEN DROMEN

KAREN (28) & JOERI (30) 11 JAAR SAMEN

Joeri: 'Een jaar lang heb ik met vlinders rondgelopen. Ik was zeventien en hopeloos verliefd. Doe ik het, durf ik het? Maar als Karen dan voor me stond, verloor ik mezelf in een vlag van verlegenheid. Nadien vervloekte ik mezelf, natuurlijk.'

Karen: 'Ik vond hem wel lief en schattig. Zachtaardig ook. En hij groette me altijd heel vrolijk wanneer we elkaar tegenkwamen. Maar ondanks zijn verwoede pogingen was hij me nog niet echt opgevallen. Tot hij me kuste, natuurlijk. Ach, ik zie wel waar dit naartoe gaat, dacht ik. En kijk, we zijn nu twaalf jaar later. Het klikt, het klopt, er zijn nog steeds vlinders.'

Joeri: 'Valentijn is niet meteen ons ding. Het is behoorlijk commercieel, maar uiteindelijk kunnen we het toch weer niet laten om elkaar iets kleins te kopen. Een chocolaatje, een bos bloemen. Het zijn de kleine, alledaagse dingen die mij meer kriebels geven. Het briefje dat Karen zonder fout heeft achtergelaten wanneer ik als eerste thuiskom van mijn werk.'

Karen: 'Joeri die ik op een doucheserenade betrap.'

Joeri: 'Samen tv kijken onder een dekentje, de hitte en de stilte van een sauna delen of met z'n tweetjes een nieuw wereldgerecht uitproberen. O ja, en Karen die mijn rug in bed streelt met haar friemelhandjes tot wanneer ik in slaap val.'

Karen: 'Echt knikkende knieën kreeg ik toen Joeri me vertelde dat hij er klaar voor was om papa te worden. Die dag koos hij heel bewust voor mij en liet hij blijken dat hij in mij de perfecte mama van zijn kindjes zag. Zo mooi!'

Joeri: 'Happy together, bestaat er een formule voor? Tja. Het moet natuurlijk klikken en kloppen, maar de vrijheid tussen een koppel is toch een absolute must, lijkt ons. Elk z'n ding, elk z'n weg. En daarnaast bewust tijd maken om samen dingen te doen. Dromen, bijvoorbeeld. In onze fantasie hebben we al ontelbare vegetarische eethuisjes geopend en zijn we al meermaals naar Spanje verhuisd.'

Karen en Joeri verwachten binnen drie maanden hun eerste kindje.

...SAMEN EEN HORROR THRILLER SCHRIJVEN

ELS (39) EN HERBERT (41) 19 JAAR SAMEN

Herbert: 'Oef, geen burgertrutje, was het eerste wat door mijn hoofd ging toen ik Els aansprak. Ze was me eerder al opgevallen. We studeerden samen Germaanse, maar ik was niet op zoek naar een doorsnee meisje.'

Els: 'Herbert had gevoel voor humor, zag er goed uit en vooral: hij was drie jaar ouder en had in mijn ogen dus al meer van het leven geproefd. Bovendien schreef hij verhalen, iets waar ik toen naar opkeek omdat ik ook zelf schreef. En het bindt ons nog steeds.'

Herbert: 'Vijf jaar geleden brainstormden we tijdens een etentje over een mogelijke verhaallijn voor een boek. Want waarom zouden we het niet eens samen proberen?'

Els: 'Zaterdagavond werd onze *boekavond*, met als vaste ingrediënten een diner, een glas Italiaanse rode wijn en de cd *Moon safari* van Air. Zo werkten we stelselmatig de plot uit, het eigenlijke schrijfwerk deden we tijdens de week. Maar liefst vijf jaar gingen erover, maar in september vorig jaar kwam onze eerste horrorthriller uit, *Mensenvlees*.

Herbert: 'Samen schrijven, maar ook samen reizen bindt ons. Zowat elke vakantie wordt aan een citytrip of een verre bestemming gependend. Brazilië, Nieuw-Zeeland, Australië, Paaseiland. Negentien jaar samen de wereld verkennen.'

Els: 'Ver weg van alles slaat Cupido bij ons het hardst toe. Ik herinner me een onherbergzaam moment in Tibet, aan de voet van de Mount Everest. We waren allebei wat groggy door de hoogte, het hotel was miserabel, maar die verlatenheid, die pure, onversneden schoonheid, dat was zo intens om te delen.'

Herbert: 'Ik herinner me ook zo'n moment, aan het Victoriameer in Tanzania. Als ik aan romantische momenten terugdenk, zijn het zulke herinneringen.'

Els: 'We zijn nog altijd verliefd en eigenlijk wordt het altijd maar beter. Daar kan een rondslingerende onderbroek nu en dan niets aan veranderen. Een diner bij kaarslicht of een gigantische bos rode rozen hoeft hoeft niet zozeer om onze dag te kleuren. Toch heeft Herbert ooit een valentijncadeau gekocht!'

Herbert: 'We waren nog een pril koppel en ik wist niet goed wat ik met Valentijn moest aanvangen. In de supermarkt zag ik een deegrol en dacht: origineel!'

Els: 'Ik moet nog elke keer glimlachen als ik er mijn pizzadeeg mee sta uit te rollen.'

www.depaep-depuylt.be

...THUISKOMEN BIJ ELKAAR

**HELENE (50) EN HANS (44)
2 JAAR GETROUWD**

Hélène: 'Hans en ik liepen elkaar letterlijk tegen het lijf. Ik zat in het Antwerpse Café Hopper. Het was er stampvol, ik verloor mijn evenwicht in de drukte en hing zo onverwachts aan zijn schouder.'

Hans: 'Na schattige excuses van haar kant maakten we oogcontact en ik was verkocht.'

Hélène: 'We hebben toen heel veel gelachen, net als pubers, en gepraat. Over onze liefde voor mooie dingen, over kunst, muziek en dansen. Daar ter plekke werden we tot over onze oren verliefd. Later die nacht vergezelde Hans me naar mijn wagen.'

Hans: 'Op de hoek van de straat neuriede ik "Fly me to the moon" van Frank Sinatra in haar oor en dansten we onze eerste slow.'

Hélène: 'Dat nummer doet me nog steeds glunderen. We zijn allebei maanek en kijken 's nachts vaak door onze sterrenkijker naar alles wat beweegt in het universum.'

Hans: 'Niet veel later nam ik Hélène mee naar de Bretoense kust. Heerlijk was dat, boeken lezen tussen de rotsen en beseffen dat je thuisgekomen bent bij elkaar.'

Hélène: 'Op 24 december trouwden we voor de wet en een paar dagen later heeft een goede vriend ons op zeven verschillende rituele wijzen in de echt verbonden, van boeddhistisch tot Schots, in het gezelschap van onze meest dierbare familie en vrienden. Ontroerend mooi.'

Hans: 'Hélène heeft een eigenzinnige, onconventionele, speelse en originele manier van denken en leven. Daar val ik voor. Haar levenslust en positivisme maken haar heel aantrekkelijk.'

Hélène: 'Ik smelt voor Hans' hoge gentleman- en machogehalte. En voor zijn humor, oprechtheid en echtheid, zijn nieuwsgierig- en leergierigheid. We moeten maar in elkaars ogen kijken of het is *koekenbak*. Ofwel krijgen we de slappe lach, ofwel beginnen we hartstochtelijk te zoenen.'

Hans: 'Romantiek beleef je elke dag, in kleine en grote dingen.'

Hélène: 'Ik stop briefjes in zijn jaszak of ik verstop me als hij thuiskomt. Maar naast die speelsheid is absolute en onvoorwaardelijke liefde de basis van ons verhaal.'

Hans: 'En hic et nunc. Niet uitstellen, genieten! Nu!'